

kettinget kunne få de bedste betingelser for at behandle dispensationsansøgninger for torturofre.

Derfor er det så skamfuldt, at de mennesker ikke kan få mulighed for at få afprøvet deres sager her i Folketinget og i Indfødsretsudvalget i dag, og derfor er det også skamfuldt, at der mangler mennesker og navne på den liste, som ville gøre den mere fuldendt.

Det burde være sådan, at flertallet i Indfødsretsudvalget og flertallet i det her Folketing rent faktisk erkendte, at tildeling af dansk statsborgerskab ikke bare er en festdag; det er også en festdag, men det handler også reelt om at give de mennesker et signal om, at vi vil integration i det danske samfund. Vi vil gerne integration, sådan at de mennesker får fuldgyldige rettigheder i det danske samfund, hvis de i øvrigt opfylder nogle betingelser for at få dansk statsborgerskab, bl.a. at de har boet her i landet i nogle år.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil lige rette den historieskrivning, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr forsøger. Forholdet er, at den erklæring fra de såkaldte læger kom i anledning af, at de havde haft en drøftelse med hr. Allan Niebuhr – jeg mener, det var i marts måned – hvor han altså var blevet påvirket af deres tale om posttraumatisk stress-syndrom. Han ringede så til mig og spurgte, om vi kunne snakke om det. Da jeg synes, han er et venligt menneske og jeg også gerne selv vil være et venligt menneske, sagde jeg: Vi kan altid snakke om det. Og så gjorde vi altså det.

Men jeg vil sige, at beslutningen om, at lægerne skulle begynde at lave en ny aftale eller komme med en klargørelse, var noget, som kom af samtalen med hr. Allan Niebuhr, og jeg har overhovedet ikke lovet noget som helst. Da jeg blev klar over, hvad det egentlig indebar, nemlig at man skulle begynde at gøre selve forståelsen af indfødsret flydende i den forstand, at man altså skulle sige, at en bestemt sygdom berettigede til at få indfødsret, så sagde jeg klart nej.

Kl. 20.05

Så der er overhovedet ikke tale om nogen uklarhed, men jeg kan konstatere, at uenigheden imellem mig og hr. Jørgen Arbo-Bæhr selvfølgelig går på forståelsen af, hvad indfødsret overhovedet er, og det er igen forståelsen af spørgsmålene: Er der overhovedet noget, der hedder et folk? Er der overhovedet noget, der hedder en nation? Er der noget, der hedder indfødsret, el-

ler skal vi bare sige, at vi i godhedens navn lukker op for alle? Det er jo det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr siger.

Jeg siger med Grundtvig:

»Til et folk de alle høre, som sig regne selv dertil, har for modersmålet øre, har for fædrelandet ild.«

Der er noget, der hedder et folk. Det er derfor, vi har en indfødsret.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ja, det ender jo med, at jeg bliver i stand til at komme med det samme Grundtvigcitat, når jeg nu har hørt det så mange gange, men det ændrer blot ikke ved, at der ikke er nogen som helst, hverken Den Almindelige Danske Lægeforening, Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Dansk Flygtningehjælp, Enhedslisten, De Radikale, Socialdemokraterne eller SF, der på noget tidspunkt har argumenteret for, at sygdommen PTSD automatisk skal føre til, at man får dansk statsborgerskab.

Men vi synes, det er ret og rimeligt, at mennesker, som på grund af deres sygdom ikke er i stand til at opfylde danskkravene, får mulighed for at få afprøvet deres sag over for Folketingets medlemmer og således også over for hr. Søren Krarup. Der er ikke nogen, der vil fratage hr. Søren Krarup muligheden for gang på gang at sige nej, når vi snakker om folk, der søger om dansk statsborgerskab. Vi andre vil bare godt have mulighed for at sige ja, hvis der er en grund til det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Vi kommer ikke videre, for det korte af det lange er, og det er jo det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke vil erkende, at en sygdom ikke er en begrundelse for at opnå en ret. En sygdom er udtryk for et behov for en behandling, og derfor er og bliver det, for nu at tale fint, en sammenblanding af kategorier, dvs. en umuliggørelse af en dialog, hvis man ikke fastholder, at der er forskel på ret og behov.

Derfor er det, vi må fastholde, at et statsborgerskab, en indfødsret, netop er noget, der bliver givet til dem, der har opfyldt betingelserne, og til det hører som noget helt afgørende, at man er i stand til at tale dansk.

»Resten selv som dragedukker sig fra folket udelukker, lyse selv sig ud af æt, nægte selv sig indfødsret.«